

deres divergerende syn i andre spørgsmål, havde kunnet blive enige om dette forslag, var et politisk faktum af største betydning. Det introducerede et magtfuldt element af afskrækkelse mod nuklear aggression. Spørgsmålet var ikke, om der herigennem skabtes den fuldstændige sikkerhed — en sådan fandtes ikke — men om der opnåedes en bedre sikkerhed. Han var overbevist om, at et overvældende flertal af medlemslandene ville besvare det sidste spørgsmål positivt.

Til kritikken af, at 18-magts nedrustningsudvalget ikke havde haft tilstrækkelig tid til at overveje alle ændringsforslag, erindrede ambassadør Goldberg om, at det fremlagte udkast ikke var fuldstændig nyt, men var resultatet af fire års overvejelser, og at en lang række af de i løbet af dette tidsrum fremkomne ændringsforslag var blevet accepteret og indarbejdet i teksten.

Som svar på de indlæg, i hvilke der havde været udtrykt frygt for, at ikke-kerne våbenmagterne ville komme til at stå i konstant teknologisk afhængighedsforhold af kernevåbenmagterne, henviste Goldberg til, at al atomvidenskab i forbindelse med elektricitetsfremstilling i dag var tilgængelig for alle; det samme ville blive tilfældet på andre områder. Den udtalte frygt var derfor ubegrundet. Tværtimod ville ikke-kerne våbenmagterne i kraft af aftalens udtrykkelige bestemmelser opnå større bistand gennem en udvidet udveksling af oplysninger.

Viceudenrigsminister Kuznetsov gentog, at det bedste ville have været, om alle spørgsmål vedrørende kernevåbenedrustning kunne være blevet løst på én gang. Erfaringen fra mange års forhandlinger viste imidlertid, at fremgang kun kunne nås skridt for skridt. At knytte ikke-spredningsaftalen til andre foranstaltninger kunne kun have det ene negative resultat, at ikke-spredningsproblemet ikke ville blive løst, og at forholdsregler til kernevåbenedrustning heller ikke ville blive taget. Det var Sovjetunionens opfattelse, at blev ikke-spredningsaftalen afsluttet, ville der være større håb for med succes at gå igang med yderligere nedrustnings-skridt. Sovjetunionen ville ikke sky nogen anstrengelse for at nå det endelige mål: almindelig og fuldstændig nedrustning under effektiv, international kontrol.

Til kritikken af, at den i forbindelse med

aftaleudkastet foreslåede sikkerhedsråds-resolution ikke fjøede noget til den grad af sikkerhed, som allerede eksisterede for ikke-kerne våbenmagterne i kraft af FNs pagt, udtalte Kuznetsov, at man derved overså den kendsgerning, at resolutionens krav om øjeblikkelig handling af de permanente medlemmer for at imødegå nuklear aggression eller trussel herom, udgjorde et nyt og væsentligt element.

Ud over USA og Sovjetunionen fremkom også Storbritannien og Canada med indlæg til imødegåelse af den kritik, der var blevet rejst mod aftaleudkastet. Canada kunne navnlig ikke anerkende, at aftalen ville gøre ikke-kerne våbenmagterne videnskabeligt afhængige af kernevåbenmagterne, og henviste til, at canadisk videnskab aldrig var stødt på hindringer som følge af manglende viden om kernevåben eller kernevåbensprængninger.

VII. Resolutionsforslaget.

Endnu inden den genoptagne Generalforsamling åbnedes, fandt der konsultation sted blandt fortrinsvis øst- og vesteuropæiske lande om fremlæggelsen af et resolutionsforslag, udarbejdet af Sovjetunionen og USA, der godkendte ikke-spredningsaftalen. Der var under disse konsultationer enighed om, at det var af største betydning, at resolutionens forslagsstillerkreds blev så vid og repræsentativ som muligt, og at forslaget blev fremsat på et tidligt tidspunkt i debatten. Danmark tog sammen med Finland og Norge del i disse konsultationer og var blandt det senere fremlagte resolutionsforslags oprindelige forslagsstillere.

På 1. udvalgs møde den 2. maj 1968 forelagde Finlands ambassadør Max Jakobson herefter på 22 landes vegne et resolutionsforslag, som i sin præambulære del udtalte, at ikke-spredningsaftalen ville være et effektivt middel til standsning af spredningen af kernevåben, at en ikke-spredningsaftale måtte efterfølges af effektive foranstaltninger til standsning af kernevåbenkapløbet og til kernevåbenedrustning, og at ikke-spredningsaftalen ville medvirke til opnåelsen af dette mål.

Den operative del *godkendte* ikke-spredningsaftalen, *anmodede* depositarmagterne om at åbne aftalen for undertegnelse og ratifikation hurtigst muligt, *udtrykte* håbet om